Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman
af
Bernhard Severin Ingemann.
(Fortsat.)

„Sandt at sige, min gode Ven!" — sagde Grev Gerhard halv sagte og drog Dronning Dorothea til Side — „jeg giver Fornemheden en god Dag; men jeg undser mig næsten ved at vise mig for Dronningen. Jeg har kun set hende ved den fordømte Turnering i Helsingborg, hvor I tog Prisen fra mig, og jeg fik ikke talt et eneste Ord med hende af lutter fordømt Blyhed. Blandt Mænd har jeg dog ikke Ord for at være unbselig, og naar jeg træder Konger og Keisere under Øjne, føler jeg mig ligefaa godt en fyrstelig Herre, som de; men Fanden staar stinbarlig i det, naar jeg skal føje mine Ord sirligt for de skønne."

„Uagtet eders Tilbageholdenhed er I dog ikke Dronningen ubekendt, ædle Greve!" — svarede Drost Peder. — „Eders Kækhed og Bestedenhed ved Dystridtet blev ikke ubemærket — og jeg var en Gæk, om jeg vilde rose mig af det Fortrin, et blot tilfældigt Uheld berøvede eder."

„Hun har talt om mig, siger I, og uden at opholde sig over min ubehændige Hyldest, da jeg vilde hilse hende under Fægtningen?"

„Om hun endogsaa har smilet derover, ædle Greve! saa tør jeg dog forsikre eder, at hverken Spot eller Ringeagt — —"

„Spot og Ringeagt?" — afbrød Grev Gerhard ham stolt — „for Satan! hvem tænker derpaa? Havde den elskværdigste Dame i Kristenheden ringeagtet Grev Gerhard, maatte hun stille mig en Ridder i Marken for at give mig Oprejsning. Saa besteden er jeg dog ikke, at jeg frygter derfor. Men sig mig oprigtig" — vedblev han — „er jeg ikke altfor tyk og stiv i dette frygtelige Tøj til at vise mig anstændig i et saadant Selskab?"

„Det klæder eder ypperlig" — svarede Drost Peder og smilede — „er ikke ilde" — svarede Drost Peder brig en ridderlig Forbinding over Brystet vanhelder al- noget majestætisk Herre; i mine Øjne giver det eder endogsaa „Nu ist i Holdningen."

maa jeg, min brave Ven! den majestætiste Holdning har kke eder for; men I har Ret! naar en Ridder kun i Øjnene hel og holden, maa Hjertet gerne hænge ham ud o Livet; saaledes maa han i det mindste gøre sig Haabet om Bifald af alle ædle og højhjertede Damer."

Grev Gerhard gik nu kæk op ad Trappen til Ridder Jons Bolig, ledsaget af Drost Peder og de tvende Riddere. I Forstuen modtog Tjenerne deres Kapper, hvorpaa de aabnede den store Egedør til en prægtig hvælvet Højeloftssal; den var oplyst af Vokslys i de høje Kandelabrer, der bares af Malmnlve. Riddere og Damer stode hist og her kupperede paa de bonede Ege-Fliser i munter Samtale, medens andre sade ved Brætspillene og de smaa, forgyldte Tavlborde. Fra en anden endnu større Sal, hvortil Døren stod aaben, tonede Fløjter ogGiger dem i Møde. Der spilledes en Kæmpevise, ledsaget af en Mængde unge Pigers Sang og af sirlig afmaalte Dansetrin; man saa en prægtig klædt Ridder bevæge sig statelig forbi en høj, majestætisk Dame med en Skarlagens Kjortel, der glimrede af Guld og Ædelstene.

„Dronningen!" — hvislede Grev Gerhard Drost Peder i Øret og blev staaende forbavset ved den første Dør.

„Og Hertug Valdemar" — tilføjede Drost Peder; han blev ligeledes staaende og studsede; men ikke over Dronningens Skønhed og ædle Anstand, som han saa ofte havde beundret; den unge Hertugs forvovne og feltstilfredse Aasyn faldt ham først i Øjnene. En forurolligende Tanke for ham pludselig som et Lyn igennem Sjælen, og han greb uvilkaarlig Grev Gerhards i Armen.

„Hvad fattes eder? min gode Ven!" — hvislede Grev Gerhard — „bliver I ogsaa svimmel i Synet? Jeg har allerede faaet min Rest for Herren! en utilladelig Dejlighed."

Nu blev Ridder Jon de nys ankomne Gæster vaer og gik med munter Høflighed dem imøde. „Velkommen, mine Herrer!" sagde den gamle Ridder. — „Det glæder mig, at den ædle Grev Gerhard nu selv kan modsige det Rygte, der gik om et farligt Uheld, han led!" — „Et falskt Rygte, Herr Ridder. — „Det har endog forledet mig selv i nogle Dage til at holde Stuen" — svarede Grev Gerhard med en spøgende Tone. — „Her er Liv og Lystighed, her jeg, og mon maatte ligge i høj Grad for Døden, for ikke her at befinde mig vel. Behag at forestille mig for eders ædle Frue og for eders Datter og — naar Dansen er forbi — for Hendes Naade Dronningen!" Dette sidste tilføjede han med en dæmpet Stemme og traf atter vendte sig mod Ordet var udsagt, idet hans Øjne „Som I befa Danseselen. Herre med et gaa ller!" — svarede den gamle, livlige hvilken Halvdel ekkende Smil. — „Man mærker straks hard fætter m af Menneslestægten den tapre Grev Gerjust færdig ti Pris paa. Min Datter, ser jeg, staar straks foresti en Dans; men for min Hustru kan jeg Grev G le eder. — Hvis I behager" — — — som en b Gerhard havde ikke hørt et Ord. Han stirrede Dronning kommende ind i Danseselen, hvor den skønne med æde just i dette Øjeblik hilsede sin fyrstelige Danser ad Gul Værdighed og bevægede sig ved hans Arm hen døtre, vet til sit Sæde blandt de unge, glimrende Ridderbegyn som hun forbunklede alle. En ny Musik og Sang ung dte, og et nyt Par bevægede sig paa Gulvet. Den Hu Danserinde var Ridder Jons Datter, Frøken Cæcilie. W n kom ikke Dronningen nær i glimrende Skønhed og y ajestæt, men vel i Ydre og lette Bevægelser; med en Alvor, som bedre passede til Sangen, end hendes Dansers smilende Mine, betragtede hun med sine mørke, ildfulde Øjne den ridderlige Herre, der rakte hende Haanden, og som i Belevenhed og Finhed syntes at kappes med Hertug Valdemar. Denne artige Ridder var Hertugens Drost, Hr. Tuko Abildgaard, en dristig og ærgerrig Herre, der var bekendt for sin Indflydelse hos den unge Hertug og havde lige saa meget Ord for sin Lykke hos de skønne, som for sin Ustadighed i Elskovssager og sine dristige højtflyvende Forbringer. Han syntes paafaldende at udmærke Frøken Cæcilie blandt alle Damerne ved Danehoffet. Sangen, hvorefter han dansede, lod han ikke til at bekymre sig om; den havde en smuk, men vemodig Tone; det var Visen om Hr. Sverkels ulykkelige Kærlighed til sin ukendte Søster. Drost Peder lyttede efter med Deltagelse, og den ellers saa lystige Grev Gerhard stod tavs og alvorlig, medens de unge Piger sang:

„Bed du Hjort og bed du Hind!
Saa forglemmer du hin liden Kristin.

Bed du Hjort og bed du Raa!
Saa forglemmer du den Elskovs Attraa".

„Fanden heller!" — mumlede Grev Gerhard ved sig selv, og til hans egen Forundring vare hans Øjne nær ved at løbe i Vand, da de unge Piger vedblev:

„Han bedte baade Hjort og Hind;
Aldrig kom Jomfruen ud af Hans Sind.

Han bedte baade Hjort og Raa;
Han kunde ikke glemme den Elskovs Attraa."

Grev Gerhards Adspredthed og Indstirren i Danselalen bragte ogsaa den gamle Ridder Jon til at kaste et opmærksomt Blik derind, og Synet af den uforbulgte Deltagelse, hans Datter stænkede Ridder Abildgaard, syntes ikke at behage ham. Hans muntre Ansigt forandrede sig pludselig til streng Alvor, idet de unge Piger nu sang:

„Saa blev den Herre af Landet dreven;
Den Jomfru blev i Kloster givet."

Baade den gamle og begge de yngre Riddere syntes et Øjeblik hensunkne i samme drømmeagtige Stemning, som den alvorlige Sang, hvorefter man dansede, vel kunde fremkalde, skønt paa de forskelligste Maader, efter de særegne Forestillinger, enhver forbandt dermed. Under Festens Glans og den almindelige Munterhed, syntes dog kun faa at lægge Mærke til Sagens Indhold. Slutningen af Visen lod især til at virke underlig vemodigt paa Drost Peder, og han greb uvilkaarlig til Rubinrosenkransen ved sit Bryst, hvor han forvarede Mindet om sin halv forglemte Barnebrud, idet Pigerne sang:

„Der sløj aldrig saa liden en Fugl af Land,
Hun spurgte jo efter sin Fæstemand.

Der sløj aldrig saa liden en Fugl under Ø,
Han spurgte jo efter sin Fæstemø.
Det er saa høvisk en Jomfru, der mig tvinger!"

„Som det lader, er I en Elsker af Sang og Dans, højbaarne Grev Gerhard!" — sagde nu gamle Ridder Jon i sædvanlig Selskabstone og vendte sig med munter Mine til sin adspredte Gæst. — „Hvis I nu ønsker det, skal jeg føre eder ind til Dronningen og de unge Damer."

Grev Gerhard bukkede stift og fulgte den gamle Herre uden at bemærke det Anstød mod Høfligheden, han havde gjort sig skyldig i ved ikke at hilse den ædle husmoderlige Fru Ingefrid, der gik om blandt Gæsterne og modtog deres Hilsen, ledsaget af en Terne, som bar forgyldte Vinbægere paa et stort Sølvfad. Medens Drost Peder, som en velbekendt og daglig Gæst, hilsede den ærværdige Husmoder, blev gamle Ridder Jon og hans anselige Ledsager, inden de naaede Danselalen, standsede af to prægtige smykkede Drenge i Skarlagens Trøjer og med Guldkæder om de fine Linkraver. De blussede begge af Brede og kom fra et Terningbord, hvor de havde leget sammen og vare komne i Tvist. Det var den ellevaarige Prins Erik, der fra sit andet Aar bar Kongenavn, og hans Broder Junker Christopher, der var to Aar yngre og et halvt Hoved mindre, men dog syntes ham overlegen i Styrke, derimod ikke i Livlighed og Skønhed.

„Du skal dømme os imellem, Ridder Jon! du ved hvad Ret er!" — sagde den lille Konge heftig. — „Naar Guldtærningerne ere Øer og Lande og Tavlbrikkerne Riddere og Svende, har jeg jo Lov til som ældst, at tage først? og naar jeg saa med mine Riddere og Svende omringer og erobrer alle Christophers Øer og Lande, saa ere de jo mine med Rette? det skal han blot tilstaa, saa maa han gerne faa dem igen! Hvad bryder jeg mig om de Tærninger!"

„Det kommer an paa Lovene for eders Leg, mine smaa hidsige Herrer!" — svarede den gamle Ridder. — „For Resten bør den ældste ikke alene tage først, men være den første i Klogskab og Højmodighed. Den Leg duer i øvrigt ikke!" — tilføjede han med Alvor — „har Drost Hesfel ikke lært jer endnu, min lille Konge! at man ikke spiller Tærninger med Øer og Lande og ikke skal gøre Riddere og Svende til Tavlbrikker?"

Prins Erik gik tavs og skamrød bort. Christopher fulgte ham med en spottende Drengemine. Drost Peder var bleven opmærksom paa Prinsens Tvist og havde nærmet sig, da han hørte sit Navn nævne.

„Ser I, Hr. Rigsraad!" — hvislede han — „vor lille Konge overlader nu med ridderlig Højmodighed sin Broder det hele Tavlbord."

„Ja vel, af krænket Stolthed" — svarede den gamle sagte. — „Kunde vi kun faa Letsindigheden og Forfængeligheden ud af ham i Tide, kunde Land og Rige vente sig noget af ham."

Drost Peder tav og faldt i dybe Tanker.

„Undskyld, Grev Gerhard! I vilde jo forestilles for Dronningen" — sagde nu gamle Ridder Jon højt og vendte sig til Greven. — „Lad mig vise eder Vejen!" Han skred raskt foran, og Grev Gerhard fulgte ham til den bonede Tærskel ved Indgangen til Danselalen. Der blev Greven staaende med Ryggen til Dørstolpen og bukkede stift for Dronningen i den lange Frastand, uden at bekymre sig om Ridder Jon, der med raske Skridt gik ind i Salen.

„Den ædle Grev Gerhard af Holsten ønsker at hilse paa Eders Naade" — sagde den gamle Ridder, som allerede havde nærmet sig Dronningen og troede, han endnu havde Greven ved Siden. Dronningen havde nylig rejst sig. Hertug Valdemar stod i en livlig Samtale med hende.

„Grev Gerhard!" — gentog hun med Deltagelse — „hvor er han da? jeg ser ham ikke."

„Hvad! er han forsvundet?" — sagde Ridder Jon og saa sig forundret tilbage.

„Hist ved Døren, Eders Naade!" — tog Hertugen Ordet med et spottende Smil og i stolt Følelse af sin Overlegenhed. — „Den ædle Greve anstrenger sig med stort Besvær for at bevidne Eders Naade sin Ærbødighed i bestedent Frastand. Jeg tror vist, han vil udbede sig den Naade at maatte bæres med en Dans; men han synes at fattes Ord til sit Ønske."

„Sig ham, Hr. Rigsraad, at jeg gerne træder en Dans med ham!" — sagde Dronningen til den gamle Ridder. — „Bed ham komme nærmere! jeg har længe ønsket at tale med saa kæk og agtet en Herre."

Ridder Jon bukkede og bragte Grev Gerhard den overraskende Naadesbytring.

„Den hellige Jørgen staa mig bi!" — sagde Greven forskrækket — „jeg har aldrig danset i mine livsødte Dage, og i dette Helvedes Svøb kan jeg ikke røre mig; men naar Dronningen befaler det, maa jeg kunne flyve! — Du min Gud!" — mumlede han sagte — „slipper jeg levende herfra, er det et Undeværk." Han fattede sig hastig, og — for ikke at synes forlegen, tog han sig en saadan tapper Mine paa, som han stod i Begreb med at løbe Storm mod en Skanse. Med lange Skridt og stiv Holdning traadte han frem for Dronningen og bukkede. Hertug Valdemar vendte sig til Siden og skjulte kun halvt sin Latter. Men den Ligefremhed, hvormed Dronningen tiltalte Grev Gerhard, bragte ham snart til Besindelse og gav ham sin jævne, godmodige Naturlighed tilbage. Han talte om sit Uheld ved Turneringen i Helsingborg, hvor han havde vovet at kæmpe for Dronningens Farve uden at hædre den med Sejr, og den lunefulde Maade, hvorpaa han beklagede sig herover og selv syntes at spørge med sin Ubehændighed, behagede Dronningen særdeles.

„I kan vel spøge med det ringe Uheld!" — svarede hun med ufordulgt Velvillie og Agtelse — „Eders ridderlige Hæder har I grundfæstet ved vigtigere og alvorligere Lejligheder. I befinder eder vel!" — tilføjede hun, idet hun smilende bemærkede hans runde Skikkelse og besværlige Armbevægelser — „som jeg ser, tærer Verden ikke paa eder, Hr. Greve!"

„Jeg burde vel, som en ung Enkemand, se mager og hnkelig ud" — svarede Grev Gerard og rødmede — „men I maa gunstigst undskylde mig, Eders Naade! Den Lykfaligheds, hvis Tab man ikke kan se paa mig, har jeg ikke været saa heldig ret at kende. Det er vistnok et af mine største Uheld i Verden; men jeg har den besynderlige Skæbne at trives ved Uheld; det har jeg selv ganske nylig erfaret; dog Skinnet bedrager, Eders Naade! jeg haaber om otte Dage at kunne være en hel Del smallere, hvis Eders Naade befaler" — —

„Hvorledes?" — spurgte Dronningen og lo — „kan I blive smal efter Behag? Det er mig kært, at I saaledes bevarer eders Munterhed." Uden dog længer at indlade sig i den aabenhjertige Grev Gerhardp Hjerteanliggender og det tidet passende Ømne om hans Personlighed, afbrød Dronningen pludselig Samtalen med et Par ligegyldige Spørgsmaal, som han noget forvirret besvarede, idet han betrygtede at have sagt noget upassende. Ridder Abildgaard og Frøken Cæcilie vare allerede for noget siden traadte ud af Dansen og stode ved en Vinduesfordybning i underholdende Samtale. Nu begyndte Gigerne og Fløjterne en rask og livlig Musik, og de unge Piger sang Dronningens Yndlingsvise om Kong Didriks og Løvens Kamp med Lindormen.

„Den Vise lider jeg godt!" — sagde Dronningen. — „Enhver Tid har sine Lindorme, mener jeg; men mod Kongen med Løven i Pagt formaar Krybet intet."

„Det var et sandt Ord, ædle Dronning!" — svarede Greven med Deltagelse og bemærkede vel Hentydningen. — „Ved den danske Trone har endnu Løverne hjemme; dog i vore ridderlige Tider tror jeg, de hellere vil tjene Dronninger, end Konger."

„Hvis I behager, kunne vi træde Dansen sammen til den Sang!" — tilføjede Dronningen afbrydende.

Grev Gerhards Forlegenhed kom nu med pinlig Styrke tilbage; men han tog sin Tilflugt til sit sædvanlige Middel og fremtraadte med dristige Stormskridt, med Dronningen ved Haanden, midt paa Gulvet. Han tændte ikke det mindste til Dansen, men bevægede sig, saa godt han kunde, paa samme Maade som Dronningen, og efterlignede enhver af hendes Vendinger til modsat Side, med den mest spændte Opmærksomhed. Til Lykke var Dansen i sig selv højst simpel, og han havde af Naturen Øre for Takt og Tonefald. Med al den Stivhed, hvormed han drejede sig, og skønt han trampede i Gulvet med de besporede Støvlehæle, saa det dundrede, klædte det ham dog ikke ilde; han saa endogsaa helt anselig og majestætisk ud derved. Da det første Skridt var vovet, forsvandt det tvungne i hans Adfærd. Den raske Sang og Dronningens velvillige Smil opmuntrede ham, hans godmodige Ansigt skinnede af kæk og livlig Glæde, og han slog vældigt ud med Armene, da Pigerne sang:

„Det var Mester Kong Didrik
Vilde prøve om Sværdet kunde due,
Han hug i den haarde Hald,
Saa Bjerget stod alt i Lue."

Han dansede endnu med det lykkeligste Ansigt af Verden, da man sang det 33te Vers i Sangen:

„Løven grov, og Konning Didrik hug;
Bjerget stod alt i Glød —
Havde den Løve ikke faaet ham ud,
Den havde sig sørget til Døde."

Men nu saa han pludselig Dronningen blegne og hørte det Udraab: „min Gud! han bløder!" Og nu mærkede han først selv, at Blodet randt ham strømmevis fra det atter oprevne Saar i Brystet.

„Undskyld Eders Naade!" — sagde han hastig og skjulte det fremstrømmende Blod med Armen. — „Jeg skulde vel egentlig ligget stille endnu et Par Dage, efter en lille Vaabenøvelse; men saa maatte jeg ikke været indbuden til denne Fest. Det er første Gang, jeg danser i mine Dage; men Eders Naade har gjort mig al Ting muligt. Dette er maaske den eneste Maade, hvorpaa det forundes mig at udgyde mit Blod for den skønneste og ædleste Dame." — Han gjorde en Bevægelse, som han vilde anbefale sig; men nu mærkede han først, at Fødderne vaklede under ham. Han var bleven dødbleg. Drost Peder og Grevens egne Riddere ilede ham hastig til Hjælp og fulgte ham ud af Salen. Han kastede endnu et ærbødigt Blik tilbage til Dronningen, som var i stor Uro, og uden at vide hvad der mer foregik med ham, blev han bragt tilbage til Drost Peders Bolig, hvor den deltagende Hofmar modtog ham med et Forfærdelsesskrig, og hvor han straks med største Omhu blev plejet af Saarlægen og sine bekymrede Venner.

Festen hos Ridder Jon var med dette Uheld bleven afbrudt. Dronningen havde kort efter forladt Selskabet. Næste Morgen tidlig lod hun spørge til Grev Gerhards Befindende. Efter Saarlægens Erklæring var han uden Fare, skønt han nu ikke saa snart kunde forlade Lejet og endnu ikke var kommen ret til Besindelse.

Tiende Kapitel.

Danehoffets sidste Dag var kommen. Denne Dag skulde Forhandlingerne paa gammel Vis foretages under aaben Himmel paa den store, grønne Slotsplads. Ikke blot de adelige Lehnsmænd tilligemed Rigets Prælater og Bisper havde Adgang dertil; ogsaa Bønder og Borgere, især de formuende Købmænd paastode endnu denne ældgamle Ret, skønt de hvert Aar mødte færre, og deres Indflydelse i de sidste urolige Aar var saa godt som aldeles ophørt. Pladsen var omringet af kongelige Lanseknægte; men paa Pladsen selv maatte ingen bære Vaaben. Omtring en ophøjet Stol med en rød Fløjels Tronhimmel og store Guldfrynser stod en Halvkreds paa højre Side en stor Række af alle Rigets Bisper og Prælater i deres gejstlige Ordensdragter, med den gamle Ærkebisp Johan Dros af Lund i Spidsen. Nærmest ved ham stod Mester Martinus de Dacia. Denne lærde Herre var for otte Dage siden ankommen fra Antvorskov, hvor han var Prior. Han havde straks haft en lang og hemmelig Samtale med Kongen og var nu anden Gang bleven udnævnt til Rigets Kansler og kongelige Seglbevarer. Det var en Mand over de 50 Aar, af anselig Legemsbygning, skønt uden stor gejstlig Værdighed i Miner og Adfærd. Han udfyldte næsten aldeles den brede Dominicanerdragt, han bar, og hvori han som oftest skjulte Hænderne i Ærmerne, ligesom han frøs, medens han snart stod nedbøjet og stirrede ubestemt hen for sig, som i dybe Tanker, og snart pludselig for op og saa sig forundret om, eller hastig forlod sin Plads, for uden al Indledning at tale til en af de lærdeste Bisper og Prælater om en særegen teologisk eller filosofisk Genstand. Hans Tonsur, der forøgedes af en naturlig Haarmangel, udstrakte sig til hele Hovedet, som bedækkedes af en fort, ottekantet Fløjels Baret. Paa de sorte, glinsende Sko bar han hvide Hæle paa Pariserklerkenes Vis. Han syntes i det hele at ynde Pragt og Pynteligheid i Klædedragt, skønt al Ting sad stævt og uklædeligt paa ham.

Blandt de gejstlige Herrer saa man ogsaa Hertug Valdemars Rejsefælle, den anselige roskildske Domprovst, Mester Jens Grand, der stolt og trodsigt betragtede det endnu ledige Kongesæde med et spottende Sideblik til den lærde Kansler. Paa den venstre Side af Tronen stod en Halvkreds af fyrstelige Lehnsmænd, Grever, Riddere og adelige Styresmænd. Øverst blandt dem saa man den unge Hertug Valdemar i en glimrende Ridderdragt af rød Sindal og med en purpurfarvet Fløjels Kaabe, prydet med de flesbigste Vaabenløver i Guld. Paa det spidse, bruntkrusede Hoved bar han en russisk Hat med Rubiner og Strudsfjer. Han talte sagte, med en klog og listig Mine, med sin Broder, Grev Erik af Langeland, der nylig var ankommen til Danehoffet. Nærmest ved disse Herrer stod den plumpe Grev Jakob af Halland i sin Feltherredragt og svøbte sig trodsigt i sin blaa Kappe, medens hans Sidemand, den pyntelige Ridder Abildgaard, syntes at underholde ham med satirisk eller letfærdig Skæmt over nogle af de gejstlige Herrer. Øverst i Ridderrækken stode otte af Kongens Raader, blandt hvilke Drost Hesfel og gamle Jon Litle endnu savnedes. Blandt de Riddere, som vare komne med Hertugen, saa man mange kække og trodsige Ansigter; især syntes Jakob Blaafod og Grev Jacobs Broder, Niels Hallandsfar, i deres Miner at røbe en urolig Forventning efter Udfaldet af denne Dags Forhandlinger.

Bag ved begge disse Halvkredse af gejstlige og verdslige Herrer stod en Del velhavende Bønder i deres korte, blaa Søndagskofter med blanke Sølvknapper og med deres Slaghætter, som oftest i Haanden, medens de rige Købstadborgere i de lange Stadsekjoler trængte sig frem foran dem blandt mange nysgerrige Tilskuere af alle Stænder.

(Fortsættes.)

B. S. Ingemann:

Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents. Indbunden $1.20

Erik Menveds Barndom.

Indbunden $1.20.

Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.

Omslag 80. Indbunden $1.20.

Kong Erik og de Fredløse,

I Omslag 80 Cents. Indbunden $1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.